

Samtidskonsten möter den traditionella helboaserade miljön på Savile Row med verk av konstnärerna Matias Faldbakken, Sebastian Helling och Gardar Eide Einarsson.

Carl Kostyál – på ständig jakt efter nya impulser

AV: EBBA DE FAIRE, INTENDENT STOCKHOLMS AUKTIONSVERK

Carl Kostyál är svensk-ungaren som lämnade sitt jobb i finansvärlden för att jobba heltid med sitt stora konstintresse. Sedan början av 00-talet driver han konsthandel på Savile Row i London. Men med ett eget utställningsprogram liknar det mer en galleriverksamhet. Hans egen konstsamling innehåller mer än 500 verk av samtida konstnärer. Hur blir man en träffsäker konstsamlare? Vi frågade Carl Kostyál vad han har för recept.

DU ÄR BÅDE SAMLARE OCH HANDLARE – VILKEN ROLL IDENTIFIERAR DU DIG STARKAST MED?

Handlare definitivt, men då menar jag inte gallerist – det är egentligen ett postmodernt påhitt. Vi har handlat konst i tusentals år. Det är bara under de senaste tio åren som det blivit ett negativt begrepp att handla konst. Detta tycker jag är fel. Man utvecklar ögat genom att köpa och ta engagerade beslut. De bästa samlarna är oftast handlare. Se vad samlingen Berggruen gav Berlin! De som endast är förmögna har sällan

samma skärpa och måste köpa allt dyrare och senare. Att köpa mycket tidigt innan någon annan tror på det är nog det som är roligast. Detta är en bransch där pengarna inte alltid är avgörande, jag skall inte gå in i detalj, men idag finns många dåliga samlingar som dessutom varit mycket dyra att förvärva. Sammanhängande samlingar byggs med ”ögat” och över tid, dessa två saker är de största bristvarorna idag.

VAR KOMMER DITT KONSTINTRESSE IFRÅN?
Jag växte upp i Milano under italienska

boomen på sjuttio- och åttiotalen. Min far var väldigt duktig och satt bland annat i styrelsen för Gucci. Det var en spännande uppväxt... klasskamrater och lärare diskuterade lunchmenyn i timmar... folk ägnade sig åt det vackra med en otrolig precision – det kan man aldrig ta ifrån italienarna.

Jag tog en grupp svenska samlare till Piemonte för att äta tryffel och träffa Bruna och Matteo Viglietta (Gai Collection). Sådana raffinerade samlingar finns över hela Italien. Den traditionen har vi bara inte i Sverige, inte i dagsläget.

BESKRIV TJUSNINGEN MED SAMTIDSKONST?
Samtidskonsten innebär ett ständigt resande på jakt efter nya impulser. Jag var just i New York i två veckor och besökte ateljéer. Man lär sig att inte planera någonting. Man går till rätt bar på Lower East Side och så

Carl Kostyál framför ett verk av Wade Guyton. Foto: Åsa Westerlund

sätter kedjefeffekten igång. Konstnärerna känner en vid det här laget, uppdaterar en och rekommenderar vänner, utställningar etcetera. Jag var en usel banker, och jag trivs som fisken i vattnet på Beverly's på Lower East Side. Helt enkelt tur att man sadlade om i god tid.

DU HAR EN STOR SAMLING INTERNATIONELL SAMTIDSKONST, SAMLAR DU ÄVEN PÅ SVENSKA KONSTNÄRER?

Min samling bygger uteslutande på min generations samtidskonstnärer oberoende av nationalitet, allt från Wade Guyton, Joe Bradley, Matias Faldbakken, Klara Lidén, Darren Bader, Alex Israel till den så kallade post-internet generationen som är aktuell nu.

Det finns en grupp duktiga unga svenskar, som Emanuel Röhss och Alfred Boman, som håller på att lyckas internationellt. Av det något äldre svenskarna samlar jag Nathalie Djurberg och Klara Lidén förstås. Klara är enormt uppskattad internationellt och även en otroligt rolig konstnär att jobba med.

VAD ÄR DET SOM GÖR EN BRA KONSTNÄR? VAD TITTAR DU EFTER NÄR DU BEDÖMER?

Ibland kan jag samla på konstnärer för att det helt enkelt har "anima" som Eddie Peake eller för att de är konceptuellt intressanta. Hantverksfärdigheten är viktig och utvecklar sig över tid. Helen Marten, som just öppnade en fantastisk utställning hos Sadie Coles i London, var inte alls lika bra när jag ställde ut henne först.

Jag var nyligen på Wanås och såg på skulpturparken, och där har Marika Wachtmeister lyckats med konststycket att stimulera fram några av konstnärernas starkaste verk.

DU VAR TIDIG MED ATT SAMLA KINESISK SAMTIDSKONST. BERÄTTA, HUR KOM DET SIG ATT DU BÖRJADE SAMLA PÅ DETTA OCH HUR GICK DU TILLVÄGA?

Kina var en fantastiskt rolig engångsföreläsning. Ateljébesök innebar ofta 40 koppar

te och lika många kinesiska cigaretter, man förstod inte varandra. Om man pekade på rätt verk så förstod de att man kanske var "the genuine article" och ingen amatör. De viktiga människorna som kom med olika västerländska museigrupper till ateljéerna kom ingenstans och de reste ofta hem och bekräftade att de föredrog västerländsk konst. Konst är ingen gruppsport!

VAD REKOMMENDERAR DU I DAGSLÄGET?

Jag rekommenderar att ambitiösa svenska samlare fångar upp och stödjer de otroligt duktiga svenska och skandinaviska konst-

närerna som är så etablerade utomlands, som Klara Lidén och Matias Faldbakken, Gardar Eide Einarsson och Fredrik Vaer-slev.

Av de riktigt unga skall man titta på svenskar som Alfred Boman och Emanuel Röhss samt titta lite generellt på det som uppmärksammas som post-internet generationen. Utställningar på Fredricianum i Kassel och Ullens Museet i Peking. Här utmärker sig konstnärer som Parker Ito, Artie Vierkant, Rafael Rozendaal, Petra Cortright och många fler. ■